

Zacinająca się płyta jest jak pamięć

wyblakł atrament na twym ostatnim liście
i nie wiem – kochasz czy nienawidzisz

zbladła fotografia i nie wiem która
twarz jest moja która twoja

i tylko płyta – wierna towarzyszka pierwszych
prywatów – przeskakuje wciąż w tym samym miejscu

*szłaś przez skwer z tyłu pies
z tyłu pies z tyłu pies*

Śmierci nie ma – śmierć przechodzi obok

jestes moim bogiem Alicjo
i nie mam innych bogów przed tobą

jestes moim najświętszym sakramentem
co dzień przyjmowaną hostią ciała

jestes krzyżem nadziei
rozpiętym pode mną lub nade mną

grzechów wyuzdania odpuszczeniem
pokutą tęsknoty kiedy odchodziłaś

wiarą jesteś w zmartwychwstanie życie wieczne
ciał obcowaniem w conocnych snach

Wyłączając telewizor przerywamy życie

telewizyjny ekran oferuje hostię twarzy
starego człowieka który ledwie mówi

kropelka śliny jak zapowiedź lawiny stacza się
z wargi głowa z trudem trzyma się prosto

w drżącej dłoni kartka niepamięci
słowa zlewają się w nieczytelną magmę

nagle z trudem dociera do mnie
że on stara się mnie pocieszyć

mam ochotę wyłączyć telewizor
ale boję się że to by go zabiło

listopad 2004

Dzień zmarłych

tego dnia odwiedzamy tych
którzy nie umarli w nas do końca

idziemy do nich z wizytą zabieramy
termos z kawą i butelkę whisky

milczymy trochę o życiu pijemy
milczymy trochę o śmierci

rzucamy na grób garść plotek
o przyjacielach z obu stron światła

w ziemię mogiły i w nasze ciała
wsącza się kawa alkohol i czas

Mój katyński mur

ten sen wraca od lat regularnie
i niepokojąco najpierw czuję dotyk zimnego
metal na potylicy potem
cichy trzask i ciemność

kim był Antoni Pawlak którego nazwisko
znalazłem na internetowym Katyń Memorial Wall
strażakiem którym chciałem być
policjantem w którego się bawiłem
oficerem przeganiającym po poligonie stołu
bataliony plastikowych żołnierzy

a może to jednak ja
tylko jak to się stało
że moje imię i nazwisko
przycupnęło na ścianie
straconej pamięci

na ekranie oczu błyskawica
komunikatu – GAME OVER – zostało
ci już tylko jedno życie

Rytuał poranny

kiedy o świcie rozpostarłem gazetę czyli
rozłożyłem świat na czynniki kiedy ryk
radia wystraszył pierwsze ptaki
powiało chłodem
wczorajsze wiadomości odebrały apetyt
na życie spojrzałem
na nóż i kromkę chleba
w rogu pokoju wykrwawiały się
śmiertelnie ranne pantofle

Płomień i łza

śmierć to łza w której topimy ból
to płomień świecy rozświetlającej nieprzetarty szlak

tego dnia nie wywiesiłem flagi przekreślonej
blizną żałoby nie wystawiłem w oknie nekrologu
znicza nie doświadczyłem oczyszczającej wspólnoty
rozpaczy moje wargi nie zatrzepotały zapomnianymi słowami
modlitwy osobny na brzegu alei Jana Pawła II
zapadałem się coraz głębiej w sobie żegnając ostatni kondukt
autobusów do Rzymu zabrakło mi odwagi
by zawołać w twarz tłumu by pod opadające sklepienie
nieba wnieść jedno pytanie – czy nie spotkałem
nigdy śmierci która bolała bardziej

Alicja bezpowrotnie zabrała część mnie
Mama wszystko co dobre
Tomek ból wsyanego przez guz mózgu
a Jacek nie zgasł z pieśnią bo rak poharatał mu krtani

płomień tym którzy odeszli do boga
łza dla tych którzy odeszli w pustkę

kwiecień 2005

Antoni Pawlak Płomień i łza

Arkusze poetyckie dwumiesięcznika TOPOS
Redakcja i fotografie: Tadeusz Dąbrowski, opracowanie graficzne: Przemek Dębowski

Antoni Pawlak – ur. w 1952 roku w Sopocie. Poeta, publicysta. Redaktor kwartalnika literackiego „Migotania, przejaśnienia”. Studiował historię filozofii w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Autor około 20 ksiązek poetyckich, ostatnia to „strach w moich oczach jest głęboki jak studnia” (Gdańsk, 2002). W 1983 otrzymał Nagrodę Fundacji im. Kościelskich. Pracował jako redaktor m.in. w „Powściągliwości i Pracy”, „Przeglądzie Wiadomości Agencyjnych”, „Gazecie Wyborczej”. Mieszka w Gdańsku.